

ΤΡΙΒΟΛΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
 (ΒΟΥΝΑΡΑΚΙ - ΜΥΤΙΛΗΝΗ)
 ΜΥΤΙΛΗΝΗ 16 Δεκεμβρίου 1932
 ΧΡΟΝΙΑ 1η—ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 52

ΕΥΘΥΜΟ — ΣΑΤΥΡΙΚΟ — ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΚΥΡΙΟΝ ΑΡΘΡΟΝ
Η ΕΠΕΥΞΙΟΣ *

Θαρρῶ πῶς εἶνε ἀκόμα χτές!
 Μοῦ φαίνεται σὸν ψέματα,
 πῶς πάει ὀλακαιρη χρονιά!
 Μὰ ἔτοι καὶ περίου, μὲ χιονιά
 καὶ λίγο πρὶν ἀπ' τὶς γιορτὲς
 ἐμπήκαμε στὰ... αἵματα.

Καὶ σεῖς, θαρρῶ, συντρομητές
 σὰ νὰ μὴν τὸ πιστεύετε,
 πῶς ἔληξεν ἡ συντρομή!
 Γιατὶ οἱ μερίδες σας—γραμμῆ
 βλέπω καὶ μένουνε ἀνοιχτές.
 Ἐξου ἂν κοροϊδεύετε.

Πάει! Ἐνας χρόνος πέρασε
 σὰ νάτανε ἕνας μήνας!
 Κ' ἦτανε χρόνος πείνας...
 Ἐτοι εἶνε ὁ χρόνος καὶ περνᾷ,
 ἀγαπητοὶ συντρομητές.
 Τὸ ἄβριο γίνεται χτές.
 Κι' ὅπως ὁ ἄνθρωπος γηρῶν
 κι' ὁ «Τρίβολος» ἐγέρασε.

Θυμᾶστε; Ἐποσχεθῆκαμε
 στὸ πρῶτο μας τὸ φύλλο:
 Δὲν ξέρει ὄχτρο καὶ φίλο
 στὸ δρόμο του πού θὰ τραβᾷ
 ὁ «Τρίβολος», μὰ θὰ χτυπᾷ
 δῆμαρχο, δάσκαλο ἢ παπᾷ
 κι' ὅποιονε περπατεῖ στραβᾷ...
 Κανένα δὲν ἀφήκαμε.

Ἰπποτικοὶ φανήκαμε
 μονάχα στὶς παρθένες
 πού βγήκαν γκαστρομένες.
 Κι' αὐτό, γιατί παρακαλῶ;
 Γιατὶ τὸ κίνουν γιὰ καλό.
 Σκεφθῆκαμε: Δίχως Στρατὰ
 δὲν πάει τὸ Ἔθνος μας μπροστά.
 Λέτε ν' ἀπατηθῆκαμε;

Γνωστὸ πῶς χαριστήκαμε
 ἀκόμα καὶ στὶς χήρες,
 ἔστω κι' ἂν ἀταχτήσανε.
 Κρίμα νε οἱ κακομοῖρες.
 Ἐμαθε ἡ γρηὰ στὰ σὺκα
 κι' ὄλη μέρα τ' ἀναζήτα».

Ἐπίσης δὲν πειράξαμε
 τίς μικροπαντρεμένες
 μὲ γεροντοπαλήκαρα
 Γιατὶ νὰ πᾶν καμένες;
 «Νιὰ γυναῖκα καὶ μουλάρη
 θέλουν ἀξιο καβαλάρη».

Μήτε καμιά γερόντισσα
 πειράξαμε τσαχπίνια,
 κι' ἄς τᾶπαζε μὲ τὸ παιδί
 τοῦ τᾶδε καὶ τοῦ δέινα.
 «Καὶ τοῦ γέρου τὰ χα'ιδάκια
 σὰ γερόβραστα σπανάκια».

Οὔτε γιὰ τὰ σκολεῖοπαιδα
 κορίτσια κι' ἀγοράκια
 γιό-γιό πῶς παίζουν γράψαμε

τὰ βράδνα στὰ τσαμάκια.
 Το μπαρούτι «ὀ σπιθίτσα
 πάντα ἀνάβουνε φωτίτσα.

Μήδε οἱ ἠθικολόγοι μας
 παράπονο κανένα
 ἔχουνε μὲ τοῦ «Τρίβολα»
 τ' ἀγκάθια καὶ τῆτ πένα.
 «Ὅπ' ἀκούς πολλὰ κεράσια
 ἔπαρε μικρὰ καλάθια».

Τέτοια πού λέτε, φίλοι μας,
 στάθηκε ἡ ταχτική μας
 στὰ υτόπια τὰ κοινωνικά.
 Μὰ κ' ἡ πολιτική μας
 ἀντίκρου στὰ... πολιτικά
 δὲν πῆγε παρακάτω.

Σὰν τὸ σκύλο μὲ τὸ γάτο,
 πεθερὰ μὲ το γαμπρό,
 καὶ φωτιά μὲ το νερό
 σὰν! τὸ θῦμα μὲ τοὺς θύτες
 βρέθηκαν σὲ συμφωνία
 «Τρίβολος» καὶ Κυβερνήτες.

Μὲ περηφάνεια τὸ λοιπὸν
 γιὰ τοῦτο μας τὸ παρελθόν
 πού δὲ γνωρίζει ἐκβιασμούς
 μὰ μήτε καὶ συμβιβασμούς
 τὸ χρόνο μας σφαλοῦμε
 καὶ δεύτερο ἀρχινοῦμε
 γιὰ Τριβολοκεντήματα
 δίχως παραπατήματα.
 Κι' ὄλους μας τὺς συντρομητές
 μπατακία ἢ καλοπληρωτές
 μ' ἀγάπη χαιρετοῦμε.

ΤΟ ΚΑΡΥΔΟΦΥΛΛΟ

— Δὲ μοῦ λέτε κ. Κόφα, ρώτη-
 σε τὸ Καρυδοφύλλο, γιατί γίνου-
 νται οἱ πυρκαγιές;

— Μὲ ρωτᾷς δύσκολα πράματα,
 μικρὸ μου φύλλο. Οἱ πυρκαγιές
 γίνονται ἀπὸ διάφορες αἰτίες καὶ
 ἀφορμές, πού δὲ σ' ἐνδιαφέρουν
 ἐσένα.

— Ποιους ἐνδιαφέρουν;
 — Ἐκείνους πού τίς κᾶνουν.
 — Καὶ γιατί τίς κᾶνουν;
 — Γιατί... γιατί... γιατί... Γιατί
 ἡ φωτιά εἶνε πολλὲς φορές χρήσι-
 μο πρᾶμα.

— Δὲ σᾶς πιστεύω, κ. Κόφα,
 κι' ἄς ἔχω τὴν ἰδέα πῶς εἶστε
 σοφὴ καὶ τὰ ξέρετε ὅλα. Ἐγὼ ἄ-
 κουσα τὸ δάσκαλο πού ἔλεγε στὰ
 παιδιὰ στὸ σχολεῖο πῶς πῦρ καὶ
 γυνὴ καὶ θάλασσα εἶνε τὰ τρία
 μεγαλεῖτερα κακὰ τοῦ κόσμου.

— Τοὺς δασκάλους ν' ἀκούς
 ἐσὺ καὶ θὰ προκόψεις.
 — Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν τοὺς
 χωνεύετε τοὺς δασκάλους.

— Κάνεις λάθος. Τοὺς δασκά-
 λους τοὺς ἀγαπῶ.

— Τότες δὲν τοὺς ἐκτιμᾶτε.
 — Κι' αὐτοῦ λαθεύεις. Καὶ
 τοὺς ἀγαπῶ καὶ τοὺς ἐκτιμῶ ὅσοι
 τὸ ἀξίζουν. Ἰπάρχουν ὅμως ἀνόμια
 τοὺς καὶ ξεκαπίστρωτα γα' ἰδού-
 ριο, καὶ φαρισαῖοι καὶ ὑποκρι-
 τὴν, καὶ γούτσουροι ἀπελέκητᾷ,
 πού θέλουν κάψ μὸ σιὸ καζάνι.

— Ἐχει λοιπὸν καὶ τέτοιους!
 Ρώτησε τὸ Φύλλο παραξενεμένο.
 Δὲ μοῦ τοὺς λέτε ποιὸι εἶνε γιὰ
 νὰ τοὺς ξέρω;

— Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ ἀσχολοῦ-
 μαί μὲ φρόκαλα τώρα. Ἐκεῖνο
 πού μπορῶ μονάχα νὰ σοῦ πῶ
 εἶνε νὰ προφυλάγῃσαι καὶ νὰ μὴ
 δίνεις καμμιά πίστη στὰ λόγια
 τῶν δασκάλων πού βγαίνουνε στοὺς
 καφενέδες καὶ στὸ τσαρσί καὶ δι-
 δάσκουνε ἠθικὴ ἢ σκίζουν τὰ ἱμῆ-
 τιά τους γιὰ τὴν ἀνηθικότητα τῶν
 συναδέλφων τους. Κατάλαβες;
 — Σὰ νὰ κατάλαβα.

«Κύριε Γυμνασιάρχη! Κύριε
 Γυμνασιάρχη! φώναξε ἔξαφνα ὁ
 διπλανὸς χασάπης σ' ἕναν ὑψηλὸ
 κύριο πού περνοῦσε μαζὺ μ' ἕνα
 συμπαθητικώτατο παιδάκι πού
 βᾶδιζε πλὴν σιὸ γό αὐτό του.

«Καλημέρα! Εἶπεν ὁ ὑψηλὸς
 κύριος, πλησιάζοντας. Τὶ θέλεις;
 Ἄ! Κατάλαβα. Γιὰ τοῦ γιόσ του
 Γιουργέλι. Καλὰ παγαίνῃ τώρα.
 Ἐστρουσι.»

«Ἄς εἶνε δά. Εὐχαριστῶ κ.
 Γυμνασιάρχα.»

«Ἐμ σὰ δὲν ἠπάγινι καλὰ μαθὲ
 δὲ θὰ στούλιγα ἄ Παναγιώταρη;
 Τίς πού εἶσι; Δάσκαλου σ' εἶπα
 νὰ μὲ λέγεις.»

— Κι' αὐτὸς δάσκαλος εἶνε;
 ρώτησε τὸ Φύλλο.

— Ναί! Μεγάλος δάσκαλος ὅ-
 μως.

— Αὐτὸς εἶνε ἀπὸ τοὺς κα-
 λούς.

— Ἐμ δὲν εἶδες τὸ χασάπη
 καὶ τὸ μανάβη πῶς στεκότανε
 μπροστὰ του μὲ μιά οἰκειότητα
 γμάτη σεβασμὸ καὶ ἀγάπη;

— Καὶ γιατί μιλάει σὰν ἄπλὸς
 ἄνθρωπος κι' ὄχι σὰ μεγάλος δά-
 σκαλος;

— Γιατὶ εἶνε ἀπλὴ ψυχὴ. Για-
 τὶ ἡ σοφία του εἶνε ἀληθινή. Για-
 τὶ εἶνε ἄνθρωπος μὲ πνευματικὴ
 ἀξία καὶ δὲ ζηταίε νὰ θαμπώσει
 τοὺς ἀνθρώπους μὲ ἑλληνικῶδες.

Ἐνας σκύλος πού εἶχανε κρε-
 μάσει στὴν οὐρὰ του ἕνα αὐτοσχέ-
 διο κουδοῦνι κ' ἔτρεχε σὰ δαιμο-
 νισμένους τράβηξε τὴν προσοχὴ
 τοῦ Φύλλου.

— Γιὰ δῆτε! γιὰ δῆτε μιά μικρὴ
 ἀντλία πῶς τρέχει! Εἶπε στὴν Κό-
 φα. Κι' αὐτὴ ἔβριλε τὰ γέλου.

— Σκύλος εἶνε βρὲ Φύλλο!
 Πρῶτη φορὰ βλέπεις σκύλο;

— Ὅχι πρῶτη φορὰ εἶδα ἀν-
 τλία. Καὶ ἐπειδὴ καὶ τοῦτος εἶχε
 κουδοῦνι γελᾶστηκα. Μὰ ἀλήθεια
 γιατί ἔχει κουδοῦνι;

— Οἱ ἄνθρωποι, παιδι μου, ἀ-
 ρέσουν πολὺ τὸν ἦχο τοῦ κουδοῦ-
 νιοῦ. Ἄν τοὺς ἔκανεν ὁ Θεὸς μ
 ἕνα κουδοῦνι σιὸ λαιμό, δὲ θὰ τυ-

Τζῶν Μπεϋλ.— Σὰ δύσκολο μοῦ φαίνεται τώρα πῶς νὰ μπορέσουν
 αὐτὰ τὰ τσέρνια νὰ προλάβουν τὸ ξεχρῶλωμα τῆς διερέλας.
 (ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΣΑΤΥΡΑ — Ἀπὸ τὴν «Ἰσβέστια» τῆς Μόσχας)

«ΤΡΙΒΟΛΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ	
ΛΕΣΒΟΥ	120
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	150
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Δολ.	5
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δρχ.	2
ΟΙ ΣΥΝΔΡΥΞΕΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ	

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ

«Η ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΗ ΜΥΤΙΑΝΝΗ»

Copyright (Τριβόλου)

Πληρώνει και πενήντα ωχράς (1) φόρο αίσχρό. Για μία καρτίνα (2) πώβγαλαν σέ πλειστηριασμό(3).

Γιαυτά πλην δέν τό μέλει παρά έχει πολύ. Της πόλεως τό μέλλον τόν βνούν του άσχολεϊ. (4) Καί σύμβουλος ή κόρη του όραία δεσποινίς. (5) Κι' από αυτήν έμπνέεται ως άλλος Περικλής.

Και καταστρώνει οχέδια πρωτότυπα καινούρια Και σ' όλους με ρητορική τά διηγάται φούρια

Τη πόλι να φωτίση μ' ή εκτροφωτισμό. Και θέατρο να κτίση λαμπρό δημοτικό.

ΣΧΟΛΙΑ «ΤΡΙΒΟΛΟΥ». 1. Ποιητική όνομασία της Όθωμανικής λίρας, της οποίας... 2. Καθ' ή ύποσημειώνεται ή ποιητής ή εν λόγω καρτίνα ή το ή μόνη που είχαν ή ακτινωτός της οποίας επέβη ή Δήμαρχος ένα χειρατέησει τόν Σουλτάνον Ρεσάτ. 3. Οί δύο αυτοί τελευταίοι στίχοι είνε κουτσοί. (Προσοχή εις τό σίγμα στοιχειωθέντα). 4. «Άσχολεϊ» αντί «άπασχολεί». 5. Ενώ ή ποιητής, φροντίζων άντιστρόφως διά τό μέτρον περιτέμνει τό ρήμα, άδιστακτως. 6. Σημειώτέον ότι τό ποίημα τούτο έγράφη προπολεμικός.

ραννούσανε τά σκυλιά. — Και είνε τόσο δύσκολο να κρεμάσουν οί ίδιοι από ένα κουδούνι στο λαιμό τους, όπως βάζουν στα πρόβατά τους; — «Όχι, μά φοβούνται να μην τους καταλάβουν πως είνε ζουρλοί. — Μά είνε όλοι τους τρελλοί; — Άλλος λίγο, άλλος πολύ. Τό κατά δύναμη ή καθέννας τους. — Και μεϊς ζουλεύουμε τους ανθρώπους και στεναχωριόμαστε που δέν είμαστε σαν κι αυτούς. — Τι θα καταλάβαινες αν ήσουν άνθρωπος; — Νά... θάτρωγα καρύδια, ελεπε τό Φύλλο, με κωμική σοβαρότητα. (έχει συνέχεια)

ΚΑΛΙΤΕΡΗ ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΓΙΝΕ ΤΟΥ 'ΦΛΟΚΑ

ΓΑΪΔΟΥΡΑΓΚΑΘΑ — ΤΡΙΒΟΛΟΙ! — ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΜΑΣ

Με την κινάρα

«Αχ ούρανέ μη βρέξεις παιά, κάνε μου αυτή τή χάρη, γιατί είμαι δίχως μουσαμά και με γυμνό ποδάρι.

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ (Σχολείον Πετεινού)

Άμύνεσθαι περί δεκάρας

Μη χάνεσαι πουλάκι μου· κι' άλλει που τώχει ή κομπρα του νάχη τά πόδια γρήγορα και μακριά τά χέρια· κι' άς πάρη όποιος τού δεκάτα, για μία σι γμη τά μουτρα του να ξεμυτίσει από δω να δοίμε τι χαμπέρια. «Άς λένε άλλει τό κοντό και άλλει τό μακρύ τους. «Άς τσαμπουράν, έσο μπροσόν, τήν τύχη μας να κλαίνε και αυριο που γίγαντες θα βγοίμε αντικρύ τους, έμεις τους σιγουρίζουμε να μάθουνε να λένε.

«Έμπρός λοιπόν και θάρια και όποιον πάρει ή χάρις. «Αρπάξωμεν και φάγωμεν τίποτε γάρ δέν μένει έξ όσων δέν εισάγομεν εις την πραχταρμένη.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ

«Άβάσταχτο κακό της πεθεράς ή γκρίνια». Τό νόημα είνε σαφές εις όλους τους γαμπρούς.

«Αν έχεις κέρατα άντρα μου έχω και γώ στολίδια». «Επιχεύρημα πολύ παλαιόν και τετριμμένον τό όποιον μολταχότα έχει άκόμα μεγάλην κέρσον.

«Αντρα μου, παιδάκι θέλεις; «Άσε με και γώ στο κανω. Αί γυναίκες ανέκαθεν γνωρίζου, πράγματι να ευχριστιδν τους συζύγους των εκόντες-άιοντας εις αυτό τό κεφάλιον.

Ο ΛΑΪΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

— Τρόπος πρός εξάλειψιν τής πυτιρίδος.

Υπό Δρος Κ. Λάνδεροσ

Λαμβάνομεν χαλκοδόρζιν ήτοι τσοέν και με τό άπόβροσμα αυτού εντός τού όποιου ρίπτομεν μικρόν τι ποσόν όπανθρακικόσ νάτρου πλύνομεν τήν... πυτιροδρον κερταλήν ήτις θεραπεύεται και έν λαβόντες 10 δράμια θειούχου άστέστου και διαλύσωμεν αυτό εις 100 δράμ. ύδατος θερμού, τήν λύσωμεν δεόντως. (Έκδοσις Σαλιβέρου 895 Σελ. 20)

ΔΕ ΦΟΡΕΣΑΤΕ πλεχτά αδελφών Σούγισυλτζη! Δέν είντε μοντέρνοι.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Στό Σναρπινάμι

«Αναχωρείς λοιπόν, σκληρά, πάλι σε ξένα μέρη! Και θλίβουνται τά Έθνομωρά μαζί με τόν Καρτέρη.

Ο ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΜΑΣ

«Άγρον ή γεωργόν εάν ίδεις εις τόν ύπνον σου, τήν πρώιαν θα άνηχνώσεις τόν «Ταχυδρόμον».

«Άγρυνία». Εάν όνειρευθεις ότι πάσχεις από άγρυνία, ει μόν εισι πλούσιος σημαίνει ότι έχεις βροφαγει, ει δε και εισι πτωχός διαβόλος τότε εκ πείνης προέρχεται τό όνειρον και είνε κακόν.

«Αγύρτην εάν όνειρευθεις τήν επάύριον θα άνηχνώσεις δηλώσεις «Έλληνας όπουργού των Οικονομικών περ' φιλολαϊκήσ φορολογικήσ πολιτικήσ.

«Αγχόνην, εκπρωμα ή μουσκέτο, εάν ίδεις καθ' ύπνουσ πρόσεξον άνηχνώστα διότι τό όνειρον εις έλιον επικίνδυνον εάν εισι πτωχός και κλέψεις από τό Κράτος ποσόν μικρότερον τού ένός εκκομμυρίσ.

Αυτόκινήτον εάν ίδεις σημαίνει ότι τήν επάύριον ή θα πλακωθείς ή θα καταλασπωθείς υπό αυτόκινήτου.

ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

«Τού «Πρωτοί» τ'ί τού «Φλουξί» πιάσαν ένα άτσίδ». Σοφ' Βουρνάζος (1οχ. πεζ.)

«Γιατί κλωτώνι, μωρέ παιδιά, και δε διορίζετε δυδ... συνδικατομωνχ (δ αιτητάς) να λύσουν τή διαφορά σας;». Σπύρος Τζώρτζης

«Με δέκα δραχμές απολαμβάνετε τά ωρριότερα χανουμάκια στη Σαπφώ». Φωκαεύς

«Αντι ξιανή. Αυτός πλιά ή «Τριβούλους» κατήντσι πληγή». Σαπφώ ή Λεοβία «Η Έθνική Τράπεζα είνε ιδρωμαξ ιερόν». Αντ. Δημακόπουλος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τ. ΖΕΡΜΠΗΝΗ. «Νέα άπογοήτευσις» ΣΩΤΗΡ. ΚΑΤΣΑΚΟΥΔΗ. «Τά χάρπια του Ήρακλή». ΔΗΜ. ΑΔΑΤΖΑ «Τά χημικά λιπάσματα». ΑΘ. ΤΑΣΣΟΥ «Η κρέμα μου». Γ. ΒΙΤΟΥΔΙΑ «Ο Άγιος Ιάκωβος». Βιογραφία. ΖΑΦ. ΓΙΑΝΕΛΗ «Φυσιολατρεία». Ι. ΚΑΚΑΔΕΛΗ «Η άπεργία». ΑΘ. ΜΗΤΡΕΛΙΑ «Η όμόνοια των πρακτόρων» Μύθος.

ΝΟΙΩΣΜΑΤΑ

Τό μπροστινόν του Μπάρμπα Άδάμ ή Έβα τώχει πίσω. (Μά τού καταπάρ τ' λημοδς έν είν έφτου π' βάζ' ή νοδς). Λύσις: Τό γράμμα Α.

ΝΕΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΡΙΟΝ

Φιλτάτη μου θυγατερ,

Τά δάκρυά μου τρέχουν κιλπάζοντα άφ' ήσ σιγμής άνέγνωσα τήν τελευταίαν σου έπιστολήν δι' ή: μοι γνωρίζεις τήν άτυχίαν τού γάμου σου. «Όστε και σε άπέτυχεσ, όπως εγώ! Και εγώ, φίλτατόν μου τέκνον, έδοκίμασα τάς αυτάς άπογοητεύσεις διαν έπθηρα τόν προκομμένον τόν πατέρα σου. Και αυτός δέν έσκέπτετο τίποτε άλλο από τό ζεμπίλι και τά λούσα. Κάθε μέρα μεδίστες μου έστελενε και καπελούδες στο σπίτι και με φέρτωνε κοσμήματα. Τήν νύκτα όμως τόν έπιανε ή τσιγκουνιά. Έέρω από καημό, κόρη μου. Έγώ υπέφερα περισσότερον από σενα· Μάρτυς μου ή Θεός αν σου λέω ψέμματα και ή ύπαρξις σου έπισης, ήτις όφείλεται εις συνδρομήν τού κουμπάρου μας και νονού σου.

Δέν ευρίσκω λόγους να σε παρηγορήσω, αγαπητόν μου τέκνον. Δάβε μόνον υπό όψιν σου ότι ήμεϊς αι γυναίκες έπλάσθημεν δια να υποφέρωμεν και να αποθνήσκωμεν διψησμένα, αν δέν μας ευσπλαχνισθεί και ένας κουμπάρος ή κανένας πονόψυχος οικογενειακός φίλος. Έχε λοιπόν ύπομονή και έσο έτοιμη να έπωφεληθείς τής πρώτης παρουσιασθησομένης ευκαιρίας. Είς ένα πράγμα μόνον όφείλω να επιστήσω τήν προσοχήν σου δια να μην κατατρυχεσαι από άδίκους υποψίας. Ο σύζυγός σου δέν σε άπατά ως φαντάζεσαι, αν δέν άπατώμαι. Σου φαίνεται μόνον σοβαρός όπως όλοι οί άνδρες, όταν ύπανδρευθουν δια δύο λόγους. Πρώτον διότι πριν νυμφευθουν είνε μουκτισμένοι από έρωτα και δεύτερον διότι παίρνοντας εις τά σοβαρά τήν συζυγικήν των άποστολήν, θεωρουν ως καθήκον τόν έρωτα και άειδιάζουν με τήν σκέψιν τής υποχρεωτικής άγάπης.

«Όταν έχεις ταύτα τά όλίγα υπό όψιν σου δέν θα στενοχωρείσαι άδίκως και δέν θα παραπονεϊσαι άλλα θα έβρεις τόν τρόπον να κάμεις τόν σύζυγόν σου να σε ζηλεύει και να άνησυχεί. Πρόσεχε μόνον να μην τού δώσεις άποδείξεις εις χείρας του, διότι είνε τρομερά επικίνδυνον πράγμα.

Η υπεργιακώσα σε μήτηρ ΔΗΜΗΤΡΙΑ

Ανδρέα Λασκαράτου ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Όταν ή Χριτός έπεχείρησε να ύψωση τους ανθρώπους εις τάς ήθικάς αλήθειας του νοερού κόσμου, οί άνθρωποι τόν έπιμωρήσανε με θάνατον.

— «Όταν ή Σωκράτης ήθέλησε και αυτός να διδάξει τους ανθρώπους τίς αιώνιες αλήθειες τής ήθικής οί άνθρωποι τόν έπιμωρήσανε και αυτόν με θίνατον.

ΜΑΣΤΙΧΑΓΚΑΘΑ — ΑΣΤΙΒΕΣ — ΑΓΑΝΑ

«ΤΡΙΒΟΛΟΣ»

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΟΔΟΣ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ Προϊστάμενος Τυπογραφείου ΘΑΝΟΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ (Προσφυγικός Συνουρισμός)

Η ΓΑΛΛΟΠΡΕΠΗΣ ΥΠΕΡΕΠΙΦΩΡΑ

ΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

Υπό Βαρωνίσκης ΤΑΦ

Ο οικοδεσπότης προσφέρει τὸν βραχίονά του εἰς τὴν πλέον ἡλικιωμένην καὶ οὐχὶ τὴν ὠραιότεραν κυρίαν καὶ μετ' αὐτῆς μεταβαίνει πρῶτος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ φαγητοῦ. Προσέξτε μὴ σφέλετε ποτὲ ἄς πρὸς τοῦτο. Τὰς ἑρπυλίας προσεκκλημένας πάντοτε θὰ ἴδῃτε εὐκαιρίας μετὰ τὸ γεῦμα, εἴτε εἰς τὸ μπουντουάρ ἢ καὶ εἰς τὸ καπνιστήριον νὰ τὰς περιποιηθῆτε ἕνας καθὼς πρέπει καὶ ὀποχρεωτικῶς οἰκοδεσπότης.

Ἡ οἰκοδέσποινα πάλιν ζητεῖ τὸν βραχίονα τοῦ πλέον ἡλικιωμένου ἡδέαιστικῆν κατέχοντος κοινωνικὴν θέσιν κυρίου, ἀπεποιουμένη δι' ἑνὸς ἀναβλητικῶν νεύματι, τοὺς στιβαροὺς βραχίονας τῶν νεαρῶν κυρίων ποὺ τραχεύουν τὰ σάλια τῶν.

Ὅταν καθίσωμεν, ἐξάγομεν τὰ χαιρέτικα ἡμῶν καὶ τὰ θέτομεν εἰς τὸ θυλάκιόν μας, οὐδέποτε δὲ παρὰ τὸ πινακίδιον μας, δευὸν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ κηλιδωθῶν μεσοῦκα ἢ σάλιας.

Πρὶν ἀρχίσωμεν νὰ τρώωμεν, δεῖ εἶπωμεν μερικὸς κανόνες, ἀφορῶντας τὰ τοῦ γεύματος. Τὴν συνομιλίαν δεῖν νὰ διέπῃ κοινὸν πρὸς ὅλους τοὺς συνδαιτυμένους σέβας. Ἀντικείμενον ὀμιλίας ἐνδιαφέρον ἐν καὶ μόνον πρόσωπον ἐκ τῶν κακῶν, εἶνε ἀνάρμοστον. Ἐάν ὁμοῦ φοβούμεθα μήπως λησμονήσωμεν, κάτι ποὺ μᾶς ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν, νὰ τὸ ἀνακοινώσωμεν βραδύτερον εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον, τοῦ τὸ λέγομεν εἰς τὸ εὖς χαμηλοφώνως ἐάν κἀθηται εὖτος πλησίον μας ἢ τὸν παρακαλοῦμεν διὰ νευμάτων, ἀν κἀθηται μακρὰν ἡμῶν, νὰ μᾶς θυμίσῃ νὰ τοῦ εἰπῶμεν κάτι μετὰ τὸ γεῦμα.

Ἡ καλὴ ἀνατροφή δὲν ἀδεύει εὖτα διὰ μίαν στιγμὴν τὸν νόμον τοῦτον. Οἱ ἀμφιτρύνες πάλιν προσπαθοῦσι νὰ ὀμιλῶσι περὶ θεμάτων εὐδαιμονίας πλὴν εὐαρέστων καὶ εὐθύμων ἕως εἶνε λ. χ. τὰ τελευταῖα κοινωνικὰ σκάνδαλα τὰ ἀφορῶντα ὁμοῦ πάντοτε ἀπόντα καὶ εὐδαιμονίας συγγένειαν μετὰ τῶν συνδαιτυμένων ἔχοντα.

ΤΑ ΤΟΠΕΙΑ τῶν ἀδελφῶν Χουτσαίου εἶνε τὰ πρακτικώτερα δῶρα τῶν ἐορτῶν.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΘΗΚΑΤΕ ΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ;

ΛΕΣΒΙΑΚΕΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ - ΕΝ ΠΡΟΥΦΤΑΙΝΟΥ!

Τώρα πῶχου, κηπάρι, θλιές μέρα νύχτα, μὴ τ' εἰλιές, λέγου, κάθα δυὸ βρουμάτις - μπάριμ ἴσ' αὐμ τ' εἰ σκουλάτις - φτάνει ἀπ' ἑνα γραμματέλι. Ἐἶνε ζῶρ, πὲ Τριβουλέλι, νάρτ' εἰς ἑξοῦ ἀφα- [λαρμένους (1) νουσταμένους το' ἴ μλια- [σμένους το' ἴ νὰ πρέπ ἄ κατς [στοῦ γράψ' μου. Τού, κῆζιμ ἔ ντοῦν [λουγαριάζου, μὲ τοῦ μᾶδους τοῦ [φουδοῦμι. Κέφτ τ' μέσ' ημ το' ἴ τὰ [νιφρά.

Πότι νὰ θραδυάσ' λουγαρίζου στοῦ χορῆδ' μας νὰ γυρίσου τοῦν Καστάνη νὰ συγυρίσου το' ἴ ν' ἀφῆσου τοῦ σουφρά γιὰ νὰ πᾶσομι ἄ τ' ἀμθουμι, - πᾶσ' μου πλιά ἀλιάδια - παρτα' ἀδία (2).

Γῆ θουδῶρα εἰς ἄ δεῖ χᾶδια ἴσ' αὐμ δυὸ-τρεις βρουμάτις το' εἶνε ἡ κούρασ' γι ἀφουρμήτ' το' ἔχουμι το' ἴ φηῖς τ' εἰ κατ' ἀδίας. Θμών ποὺ δὲ μπορεῖ ἄ θγάλι ζμι ἀπ' ἑνα λιμόνι ζλημένου. Ἐλέπουτε γῶ κριμαζμένου, κάθα μέρα, τοῦ μουτανέλιτ' τ' ἀπὶ φτό καταλαβαίνου τίντ' αἰ μὲς τοῦ τ' ἴ φαλιέλιτ', το' ἴ τὴν ληπυῖμι, μὲ τοῦ θιό, το' ὄθλου λέγου θὰ τ' εἰς τοῦ πῆσου σ' ἡμῖρα πλιά, ἄ γυρίσου τοῦ κατῆριτ' εἰς τοῦ χορῆδ' μᾶ, μὲ το' ἔμπευ μὲς τοῦ σπῆτιμ ἀρχινᾶ το' ἴ τῶ γῆ μύτιμ το' ἴ πρὶν πᾶσομι στοῦ στρώμα ἔρχιτε νύπνουσ μουλύδ το' ἴ τὰ μάτια τ' Τῆν καλύδ.

Σάν ἔρτ γῆ κατ' ἄ ἔφτη γι ὠρα ε, τ νὰ κἀνι πλιά γῆ θουδῶρα στοῦ φουφμένου ἔ εἶνε ζουγῆ μου θὰ τ' εἰ μὲς το' ἄκ τ' ἴν ἀγῆ. Το' ἴ τ' ἴν ἀγῆ γῶ μὲ το' ἴ νοιώσου, ἄν τ' εἰμι ἀμραγουμένους ἄν ἔχου τ' ἴ πρὸ νὰ χάνου. Εἶμι, ἔλιεπ, ἀνιγκασμένους μᾶν κῆρα κτσοουδῶλια ἄ κἀνου : Τούν Καστάνη νὰ κασ' ἀνίσου γᾶμ νὰ τ' βάλου, ἄ τὸν πουτίσου, τοῦ μισᾶλιμ (3) νὰ εἰσάσου, ἀπ' τ' ἀφιντικῶ ἄ πᾶσου, ἀπὶ τ' ἴν ἀκκλήτ' ἄ πρὸ σ' ἴησου, ρέγκα το' ἴ καπνὸν ἄ ψνίσου το' ἴ καφὲ νὰ πιῶ, ἄν πρὸυκάνου. Λοιπόν, τί θὰ πρὸυτοκάνου ! Σάν πῶ ἄ δῶ τῆ μᾶ τῆ θλιά θ' ἀπουμῆνι νησ' τ' ἴ γῆ το' ἴλιά. Τυρανισμένι, κηπάρι, ἡ ζουγῆ μας ! Μᾶς ἀλλάζιμ τοῦ ντιμπί μας (4) τὰ σ' ἴμῖρα τ' ἀφιντικῶ γιὰ τὴν λιγέφαν (5) γοῖ παράτις το' ἴ πᾶσ' ἴν πλιθῶν γοῖ φουμάτις. Κᾶνης λοιπόν, τὰ πκρά-γλυκᾶ γιὰ τὴν ἀλλοιῶς θὰ εἰ κατ' ἀρῆν (6) τ' ἴ ἄλλι πνασμένι τῆ θλιά σ' ἴ θὰ πᾶριν, σάν π' τοῦ πᾶθαν γοῖ τραμτζῆτις, κατὰ π' γράφτιν φημῆτις.

Ἰπουχῆ, π' λέγις, κηρατένια τ' ἴ παλιου' θραχμῆ ἡ χαρτένια ἔ φτάνι μῆτι γιὰ καπνὸ. Γῶ γιὰ λόγιμ, κηπάρι, πῶθ, τ' ἴ ἄς πλελιθῶ σάν καταρμένους. Μόλιτ' εἶμι ἀπληπισμένους. Ἐν πρὸυφταίνου, π' λέγις, γιὰ τᾶφτου παρά-Πέφτ, εἶπα, νὰ σ' γράφτου. Εἶδὲ πάλι: τ' ἴ ἐν τοῦ ἴγκρινῆς τοῦ κατῆρς θὰ πῆσ' γιὸ Τῆνις, τ' ἴ ἄς κἀνι πουμουνη θουδῶρα. Τούν καμόντ' θὰ ζῶμι τῶρα γῆ τῶθ θλιέσιμ το' ἴ τῶθ θτε' εἰς ποῦνι θλιές ἀνηγκαστ' ἔς ;

ΤΙΝΙΣ ΔΕΣΙΑΘΓΙΟ. 1. Ἀφανισμένους. 2. ἄλλοῦ χέριτ' ἄλλοῦ πουδᾶρια. 3. Οἱ χωρικοὶ τυλίγουν τὸ λιτὸ γεῦμα τῶν μέσων σὲ πεσέτι. 4. Τὴν πῆστιμ μας. 5. Λιγοστέφαν. 6. θὰ σὲ θιώσουν.

ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΜΟΣ

Κάμπιες καὶ σκόροι καὶ παπαγαλοὶ ε' ἔσεις δασκαλοὶ κ' ἔσεις, ρητόροι τί ; Με το ζῶρι καὶ τῆ μεγάλη τῆ Γλώσσα κόρη, τὰ γυμνὰ κέλλη νὰ τὰ ντροπιάστε ζητᾶτε ; Νᾶστε καταραμένοι ! Πέρνα, μπαμπούλα ! Μὰ ὁ στίχος βούλα πυρὴ καὶ μένει. Ἔστω κι' ἄν γίνεῖ ὁ ποιητῆς μας κι' ὀδηγητῆς μας Ἀκαδημαῖος, ὅποτε ἀφίνει ὄλα τὰ πάντα με μῖα στήν πάντα, κακῆν κακῶς. Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΡΙΒΟΛΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

§ Μὲ τὴν ἀπεργία τῶν ψωμάδων βρήκανε καὶ οἱ φτωχοὶ τὴ δικαιο- λογία, γιὰ τὴν δὲν ἔχουνε ψωμὶ στὸ τραπέζι τους.

§ Ἄν ὁ κ. Βιλᾶκης δὲν ἔλεγε ψεμὰ τὰ δὲ θάτανε ἄ ληθι- νὸς Βιλᾶκης.

§ Ἡ μουσικὴ τοῦ γραμμοφῶνου μοιάζει μὴ καλοδιατηρημένη κωνσέ, βα. Ἐνῶ ἡ μουσικὴ ἀπὸ μὴ ἀνεπαρκῆ ὀρχήστρα μῆς θυμίζεῖ ἀποσυντετῆμένο κρέας ἢ τὸ ἔρκος τῶν ἐδόντων μῖα γρηᾶς φαφούτας.

§ Οἱ ἀστυνόμοι μας χαστευκίζου ἕνα χαμίτι ποὺ κἀνει στράκες μὲ τὴν πατούνα στὰ λακᾶκια τοῦ δρόμου τὰ γεμάτα λαζπόνερο, κι' ἀφῆνουν ἀνετόχλητα τὰ αὐτοκίνητα ποὺ καταλασπώνουν τὸν κόσμο τρέχοντας.

§ Δὲν ὑπάρχει κωμικώτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν σοβρότητα ἀνδρὸς ποὺ συνοδεύει τὴν σύζυγόν του καὶ ἀνταποδίδει μετὰ μειδιαμάτων τοὺς χαιρετισμοὺς τῶν γνωρίμων τῆς.

ΝΑ ΤΟ ΑΠΟΣΑΦΗΝΙΣΗ

Ὁ ἐμποροραπτικὸς οἶκος Σολογῆν, διὰ νὰ προσελκύσει πελάτας κατέφυγεν εἰς ἕνα εὐφύεσσιον μέσον : Τὸ πρῶτοχρονοῦτι- κο λαχῆιο μὲ δῶρον παλτὸ καὶ κουστοῦμι. Ὁ ὀραμῆτισμὸς ἐνὸς παλτεῦ κατὰ τὴν παρούσιν ἐποχὴν ὑπὸ τῶν ριγούντων ἀπάλτων εἶνε πρῶγματι γλυκὺ καὶ παρηγορῶς. Τὸ κακὸν εἶνε μόνον ὅτι διὰ νὰ ἀποκτήσει κινεῖς τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τῆς κλήρωσιν τοῦ παλτοδότου λαχῆιου ὀφείλει προηγουμένως νὰ κἀνει ροῦχα ἐπὶ πληρωμῆ. Ἡ μῆψως κἀνει καὶ βερσέδες ὁ κ. Σολογῆν ; Εἶνε μὴ λεπτομέρεια ὄμι ἐπουσιώδης, ποὺ θὰ ἔλροπε νὰ τὴν γνωρίζουν οἱ ποψήφιοι τυχηροί.

ΓΕΛΑΤΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ

— Τῆς κυρίας Λιλῆς το σκυλάκι τὸ πάτησε ἕνα αὐτοκίνητο. Θὰ τῆς ἔρθει συγγοπῆ ἄμμι το μῆτι. — Προσεξε Δὲν πρέπει νὰ τῆς το πῆς ἀπότομα. — Ἐννοια σου. Θὶ τὴν προῖ- δεῖσω λεγοντις τῆς πῶς ἦταν ὁ ἄντρας τῆς.

Μεταξὺ ζωγραφῶν. — Ἡ γυναῖκα μου εἶνε πολὺ οἰ- κονόμα. Μοῦ ἔκανε μὴ γραβᾶτα ἀπο ἕνα παλιὸ τῆς φόρεμα.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε. Ἡ δικῆ μου ἔκανε ἕνα δικὸ τῆς φόρεμα ἀπὸ μὴ γραβᾶτα μου !

— Τὶ θὰ πεῖ ὀφειλέτης μπαμπᾶ ; — Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ χρω- στάει χρήματα.

— Καὶ τί θὰ πεῖ πιστωτῆς ; — Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θαρρεῖ πῶς θὰ τὰ πάρει.

— Εἶμαι εὐτυχευμένους φίλε μου. Ὅμως θὰ ἤθελα νὰ μὴ μιλοῦσε τόσο συχνὰ ἡ γυναῖκα μου γιὰ τὸν πρῶτον σύζυγόν τῆς.

— Μὴ συγχίζεσαι. Ἡ δικὴ μου μιλάει διαρκῶς γιὰ τὸν μέλλοντα.

Ἡ καινούρια ὑπηρέτρια. — «Τὶ θέλετε νὰ λέγω κυρία ; Το φαγητὸ εἶνε ἔτοιμο ἢ τὸ φαγητὸ εἶνε σερβιρισμένο ;»

Ἡ κυρία. — Ἄν εἶνε ὅπως χτὲς καλλίτερα νὰ λῆς : Το φαγητὸ εἶνε καμένο.

Ἐνας δάσκαλος εἶπε στοὺς μικροὺς μικροὺς μαθητᾶς του μὴ μέρα ὅτι ὁ Μίλτων, ὁ ποιητῆς, ἦ- ταν τυφλός. Τὴν ἐπομένην ρώτησε ἄν κἀνείς τους μποροῦσε νὰ τοῦ πεῖ ποῖα ἦταν ἡ μεγάλη ἀναπηρία τοῦ Μίλτωνος

Καὶ ἕνας μικρούλης : — Ἦταν ποιητῆς κύριε.

— Τὶ καφὲς εἶνε αὐτός ; Σκέτο νερό.

— Καὶ ὁμοῦ, κύριε, ὁ δικὸς μας ὁ καφὲς εἶνε παροιμιώδης.

— Ἐγὼ πιστεύω μᾶλλον πῶς εἶνε... μὴθῶδες

Ὁ κύριος. — Εἶνε [δύσκολη ἡ ζωγραφικῆ ; Ὁ ζωγράφος. — Καθόλου. Καὶ σεις ὁ ἴδιος θὰ μποροῦσατε νὰ μά- θετε σὲ λίγιν καιρό. Ἡ μόνη δυ- σκολία εἶνε στήν... κοιλιά.

Ὁ Πατέρας. — Καὶ νομίζετε ὅ- τι μπορεῖτε νὰ δώσετε στήν κόρη μου ὅ,τι θέλει ;

Ὁ γαμπρός. — Βέβαια. Ἐκεῖν λέει ὅτι δὲν θέλει παρὰ ἑμένα.

ΤΟ ΑΝΘΩΚΟΜΕΙΟ τοῦ κ. Γ λάνη εἶνε μαγεία.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΛΕΣΒΙΑΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Ε΄ ΤΟΥ ΦΕΛΙ

Μιά φουρά Ένας άρχοντας τ' χουρισό μας ειχε ένα γιό άχμάκι. Λέγασ' έντου Σουκρατ άμ γή μάνανε φώναζίντου Σουκρατέλι. Βλέπε ειχίντου χαδιμένου, άνθριμένου μι τού μύσχου που λέγι λόγου.

Είχαν τσ' έναν παραγιό τού Στουφέλι, ένα κουπιλάρ άσπέθι, ζ' ουνό τσ' όμυρφυ.

Ήταν μαζ' ό στά χρόνια μι τού Σουκρατέλι, μαζ' ό άνθριφτήκαν τσ' ό τού Σουκρατέλι έν ήμπόργει ά πήσ' χόρις τού Στουφέλι.

Ήρι γι όρα ά τούν παντρέφιν τού Σουκρατέλι μι μιάν κουπέλα όμυρφυ τ' Γληγόρ τ' ν κάρ που άν τσ' ό πίτρυκου; σ' έν άκκλησ' ά.

Μιά Τζ' τριγισ' ή γίντο; γάμου; ήπιαν, χουρέφαν γοί κολισμένι, πετα σ' κουθήκαν τσ' ό φύγαν. Πισου-πίσου φύγαν τσ' ό μπιθικά, τσ' ό μαζ' όντου τσ' ό γιό παραγιό τού Στουφέλι.

Άμα ν' είδι τού Σουκρατέλι τσ' άφήκντου με μι τ' νύφ, πάτσιντου σ' ά κλιάματα.

— Άνίχι μυναχόν θά μ' άφήσ' τι έδιου;

— Ναί γιέμ, ειπι γή μάνανε. Κάθάνενα; σ' έν τόπου. Σ' ό πλιά παντρέφτο; θά λουγιάς με τη γιναίκα.

Τσ' ό φύγαν. Τού Σουκρατέλι, σ' άν άπόμι με μι τ' νύφ έν τού χόργει γιό τόπου. — Έ μπουρω γώ έδιου! Στινουχουριόμι. Θέλου τού Στουφέλι. — Κάτσ' ό, μαθέ, ώ Σουκρατέλι, ήλιγιντ ή νύφ, ά τει; τίλουγια θά πιρνοδμι! Τσ' άγκάλιασίντου.

Μή σ' λέγου. Μή μ' κάνεσ μόνα άδιάντροπα! [Θά τού πώ σ' μάναμ. Έδιετς μιιά φουρά μι πήτσ' ό τσ' ό μιιά παρακάρ πουχαμι τσ' είπατου τσ' ό καταράσ' έντου. (1)

Ε' μέρουσι τσ' ό τού Σουκρατέλι έν ή κάλιφι μάτ. Κάθνετου μας τού μιντέρ μυναχόσινι, τσ' έν ήφι ά κουντέφ' γή νύφ κουντένε. Γ εί γουνοίντ άνιγκαστήκαν ά ζοτελιν τού Στουφέλι για σ' νουδιά σ' έν σπιτ τ' Σουκρατέλι μιιά τσ' έν ήμπόργει ά πήσ' χόρις έφτού.

Τού Στουφέλι, με τσ' ό πήγι σ' ομπιλέταιντου. (2). Τσ' ό άπ' τή μιιά πι τ' ν άλλι κατήφ ριντου τού Σουκρατέλι ά πέσ' μι τ' νύφ. — Νχι, θά πέσου άμ όχι μυναχόσιμ. Θά πέγις τσ' ό σ' ό.

Είδαν τσ' άπούδαν πέσαν τσ' ό γοί τρει; με; σ' έν στρώμα. Μα τού Σουκρατατέλι ντρέπντου τσ' ήθαλι τού Στουφέλι άνάμισα σ' έν τόν τσ' ό τ' νύφ. Πά; τσ' ό μισάνιχτα τού Σουκρατέλλι ήκσι άνιπαχηγ ή τσ' ό νοιώσει. Ήταν σκουιδ, σπατίφι τσ' ό τού χέριντ άπήκσι ού Στουφέλι τσ' ό σαλαγιόντου.

Κάτσι μουρέ Στουφέλι ήσ' οχα. ις κνέσι τσ' ό γκούτσιμι άπ' ό άπ' τσ' έν στρώματα; Έ χουμαθέ, τσ' ό πήρις ούλου τούν του; Τι κακουτσ' οίταχτου; (3) λισ ά λάγι; — Τ: φουνάγι; ρέ

ΛΕΣΒΙΑΚΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Άπό τσ' Χυθριώτικα βουνά με τού Ήλιού τσ' πραινέ τσ' χάδι μιιά μέρα ένα χαλίμι ξεκολνά, τής Τέχνης ένα άτίμητο πετράδι.

ΓΕΩΡΓ. ΪΑΚΩΒΙΔΗΣ (1858 - 1932)

ΟΡΘΗ ΓΝΩΜΗ

Όλοι πλέον σήμερα φρονούν ότι αι επισκέψεις των ονομαστικών εορτών πρέπει να καταργηθούν. Έναντιαν γνώμη έχει, ως πληροφορούμεθα, μόνον ό εκ Στύψης φίλος κ. Άμμασίης, ό όποιος ισχυρίζεται ότι, προκειμένου να καταργηθούν αι επισκέψεις και τσ' έξ άφορμής των φαγοπότια, είναι προτιμότερον να καταργηθούν τσ' όνόματα των ανθρώπων.

Ο «ΠΟΙΜΗΝ»

Ό «Τριβόλος» πληροφορείται μετs χιρά; τήν προσεχή έκδοσιν τή; μηνιαίας συνθελάφου «Ποιμή» υπό τήν διόθυσιν τού θεολόγου κ. Εύαγ. Κλεομδρότου. Δι' τής έκδόσεως τού «Ποιμένου» ό «Τριβόλος» νομίζει ότι δευκαλύεττι κατs πολύ τσ' ό δύσκολον έργον τής ήθικής άνοπλάσεως τής Λεσβιακής Κοινωνίας, τσ' όποιον μέχρι τούδε έσήκωνε μόνος τού ει; τού; άσθενεί; του ώμου.

Σουκρατέλι! Νά πύς είσι με; σ' έν στρώμα σ' ό σ' ό! — Όχι! Έν είμι. Με θά με πήγι; στραβόν! Για δέ! (τσ' ό πκσπύψι πάλι). Σ' ό είσι γιόν έψ' ά άπ' ό μόν.

ΚΟΠΣ

ΓΛΩΣΣΑΡΙ: 1. Τή διώξαν. 2. Έβαλε κανό σ' έν νού του. 3. Δύσκολο; σ' έν πλάγιασμα.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΦΩΝΟΝ ΤΟΥ «ΤΡΙΒΟΛΟΥ»

Κιτά τσ' τελευταιον ντάνσν τσ' μικρόφωνον τού «Τριβόλου» ήρχισε και άπηθανάτισε τόν έξής μεγαλλοκλόν διάλογον μετs μs νεαζ' ύσης και μιντέρνας Ριγιά; και όπερήλικος πλ' ή γεμάτης από κωμδία τής νεόητος; άίσθητικής φίλης τής

— Ήρι; τί σουλουγ' όμ, ζ' άνι; Τσ' έν τσ' κηρεσ τσ' κουπιλά; όδ; άξέρι; ά ζιστινιν έν ά άντρη. Δέ τώρα τούτ' όν. τ' s χουρι; π' χουρέδγιν. Τσ' κουρμάντους είναι κουλιμένα κι' όμους για δέ τσ' μεδτραντου. Δέ φαίτι καμιά ήδύπθειο. Θαρρεί; πύ; είναι παντα πιγουμενά.

— Έ, καημένι. Τσ' μπουχτ εν πιά όδ; χ. Θαρρεί; πύ; είμχτι σ' έν θκό μας τ' ό κηρεσ που χρεαζόντκν βασιλικά έξουδι για ν' άκμπήγι; κουμάτ άπάνου σ' άντρη!

— Άντι! άντι! Ϊγώ δέν τσ' πκρσδέχουμι άδιά π' λές. Γέντι; ν' άκμπά; άπίνου σ' άντρη κι' ά μή μιρμδs τού κουρμ' s; Ϊγώ ός s φρυγές άρβουνιάσκα γι άρβουνιαστικέιμ πάντα μι λέγαν άμα μι γουρέδαν πύ; τού Σ... μευ άμα άνίζιγ; άπά; μου μι πιλαδώνι; Υσ' όρι, τού κυρά μ που ήπιμένι; πύ; δέν έχου όκισ, θά μπόργε; νά συγκοιτήγι; τού; πκρσλυμένους τούν άντρη σ' έν ήβγάζι; άδη τ' έν πύ; τού κουρμ' s;

Και ό χορός εξακολουθεί.

ΑΝ ΕΧΗΣ... ΚΙΣΜΕΤ

Ό Φωκαεύ; όσον πάγει και άμερικανίζει ει; τσ' πκρσγράματs του. Τήν περσμένη Δευτέρ; διακήρυξεν ζτι έθαλε σ' όχημα 10 χιλιάρικα (με ποιόν;) πώ; ήάχει τσ' «Κισμέτ» περισσότερο κόσμη από τή «Νεάπολη». Και πκρσκαλοσε τού; συμπολίτα; νά προσέλθουν σ' ή «Σιπ'ώ» έν μ δέκκ μόνον δραχμs άπ' ούστου αυτ; μεν τs... ή χανουμάκι; (τι σ' ήνά που τs διειμηςει!) αυτ; δέ τσ' σ' όχημα.

Συμπέρσμη: Ό μεν διτιμόνι; Ϊάκωβος άπήλυσσε τών εισιτηριών τών φανατικών του... θεατών. Οι λάγνοι όμως όπαδοί του δέν έδοκίμασαν μητε χανουμάκι; άλλ' έυτε και νετρον τινα εύνουχον τών άνατολίτικων χρεμιών τού «Κισμέτ» άρκεσθέντες ει; τήν παρσιμιώδη παρηγοριαν κ' άτε μάτι; ψάρια.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΙΔΙ

Κιτά τήν τελευταιαν πικρκατιν τού πιλοποιέιου τής κ. Γεμετ' οπούλου ήκούσθη γείτων τς, πκτρη μονεγενεθ; υίου κρουαζέων έξαλλο; πύ; τού; πυροσβέστis! Πυροσβέστis! Πρέπει; νά λάβατε τs μέτρα; σ' έν. Έδω ύπάρχει παιδί! Προσέχτε τs μερκούτσι; σ' έν.

ΧΡΗΣΙΜΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

Είδοποιούνται οι φανταροι που ζυμώνουν ει; τού; φούρνους τής πόλεως μας, λόγω τής άπεργίis, ότι μας άπεσάτλησαν υπό διαφόρων συμπολιτών διάφορα αντικείμενα, εύρεθέντα έντος άγορασθέντων κατά τs ήμέρας τs τs ψωμιών, ως λ. χ. άρβύλε; καραβάνες, κουβία χιτωνίων και λινσοτολών ως και ένα περιεργον είδος ζωφίων, που δέν ειπε ψείρας τού αλεύρου. Τs έν λόγω αντικείμενα φυλάσσονται ει; τσ' γραφεία τού «Τριβόλου», όπόθεν δύναται νά τs ζητήσει ή Έπιμελητεία τού Συναγμάτου ή και άπ' εύθείis οι ενδιαφερόμενοι.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΑΙ ΑΤΑΚΤΟΥΝ

Δέν ειπε μόνον οι τυπογράφοι που κάμουν λάθη άλλά και αι δακτυλογράφοι τών ύπουργείων—δταν τs τs ένοχλούν οι προτιστάμενοι των. Οδ; ει; ένα έγγραφον πύ; τόν Νομογεωπόνον Λέσβου άνεγνώσαμεν ότι «χορηγείται ει; τήν δακτυλογράφον τού Νομογεωπονικού Γραφείου μηνιαία άναρρωτική άδεια, κατόπιν σχετικής γνωματεύσεως τού... Νομοκρηνησ' ά τ' ο υ Λέσβου». Δικαίως, νομίζομεν, κατόπιν τού... κτηνώδους τού σου λάθου; ή υπό άνάρρωσιν δεσποινί; τού Νομογεωπονιού γραφείου ήρνήθη νά κάμει χοήσιν τής άδειis τής, άπαιτήσασιν νά έπιστραφεί τσ' έγγραφον ει; Άθήνας πύ; διορθώσιν.

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ ΒΑΛΑΚΗ

Ό συμπαθής και γλυκομάτης ζυχρηπλάστη; τής πόλεως; κ; Βαλάκης έχει κάθε βδομάδα και μιιά κινούσα φευτικά για τού; θεμιώνης τού «Κρίνου». Τσ' τελευταιό έσ' έντ' ει; τσ' έξής:

«Τs προχτές πύ; πέρκοσε ένα ρούσικο παπόρι και ήρχε; ό καπετάνιος νά πάρει τσ' γλυνό του—δλέπετε έδω έρχετ' όδ; ό καλός ό κόσμος;—μιλούσικε για τή Ρουσία. Τόν άρώτησα έγώ τι κάνοιτε πύ; τσ' παρ' άνε με τήν κρσί; και μευ ειπε μετ' έδ' όδ; τσ' έλλει, και για έ; κινούσο παπόρι; που κάνανε σ' έν κωπηγεία τσ' ή Μόσχα; Άλήθεια τσ' λέγω, με τήν με τήν Πανατί! Άφ' ό ει; και τσ' ή φωτογραφί;ς. Είχε δό; ταμί;ς. Ένα τσ' ή πύ;νας κ' έν τσ' ή πλώρη; γ' ά νά πκρσώ;σινται—σ' έν τέλος έσο; μήν; σ' έν ταμί;ς τής πλώρης; ει; νούτ' ό; και σ' έν τέλος τού άλλου; μην' πύ; θά βρεθ' ό; έσο; πύ;νας νά πέρνοιτε πάλι τσ' μηνιαί; τσ' ή, ζίχης; κ; θυστήρη;ς.

ΠΥΡΚΑΓΙ-ΑΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Η τελευταιη πυρκαγιά μετ' όδ; s διάφορα καλά σ' έντ' ή; πόλεως; μας ει; έκθέσ;ς; γυναικείων; π' ίλω ν' καθ' έ λέγουν τs άπ' ό λωτα σ' έντ' ή;ς. Οι έ; διαφερόμενοι έσφαλ;σται; πύ; τs άχαν; τs μάτια; τς; ;